

Söze Ne Gerek

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

.....

Çocuğumuzdan büyüğümüze kadar her Müslüman bilir ki bizim Peygamber'imiz, Allah'ın yeryüzünde yarattığı insanların en değerlisidir. Öyle murat etmiş ve öyle yaratmıştır Allah Teâlâ. Âdem'in çocukları arasında, Âdem aleyhisselam dâhil, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemeden daha değerli biri yoktur, olmayacaktır.

Onun özelliklerini sayacak olsak, şu şu hususiyetleri vardır desek yüzlerce madde çıkarabiliriz. Ama çok önemli bir başlık olarak sadece; Âdem'in çocukları arasında ondan daha değerlisinin olmayışı, bizim Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellemin bu dünyadan herhangi bir günahla ayrılmayışını zikredebiliriz. En iyi, en üstün ve sıfır günahla ayrıldı.

Resûlullah aleyhisselam insandı ama melekler dahi onun seviyesinde değildiler, ona sadece elçilik edebildiler. O meleklerin de üstünde ve ilerisinde bir makamın sahibiydi. İsimlerinden birisi Mustafa idi, adı Mustafa olan milyonlarca insan olabilir ama gerçekten Mustafa (seçilmiş) sadece oydu. Onu Allah seçti, seçilmiş biriydi. Bu seçilmişliği, hayattayken ve insanların gözü önünde durduğu sürede geçerli olduğu gibi ta Âdem aleyhisselama kadar olan soyu da seçilmişti.

Bütün bunlara rağmen, şüphesiz ki insandı, bir anne rahminde yaratıldı, bebekliği ve çocukluğu oldu, ihtiyarladı. Bir peygamber olarak anıldı ama peygamberlikten önceki hayatı da normal insanlar gibiydi, peygamber iken de insan olarak peygamberdi. Yiyor, içiyor, konuşuyor, borç alıp veriyor, alışveriş ediyordu.

Yüzde yüz insan olarak yaratıldı, yüzde yüz insan olarak vefat etti. Faziletlerinde söz konusu bir değişiklik vardı, git gide Allah'a daha yakın oldu ama insan olarak insandı.

Onun insanlığını neden vurguluyoruz? Şundan dolayı:

Kur'an'ımız net bir şekilde, Muhammed aleyhisselatu vesselamın örneğimiz olduğunu söylüyor. Onun örnekliliği, bir şablon olduğunu gösterir. Ona bakarak Allah'ın ne kadar kulu olabildiğimizi, ne kadar da olamadığımızı ölçeceğiz.

Peki, onun peygamberliği bize örnek olabilir mi? O nasıl peygamberse biz de öyle peygamber olacağız diyebilir miyiz? Maazallah. Peygamberliği örnek değil, çünkü başka peygamber yok ve olması mümkün değil. Öyleyse onun nesi bize örnektir, eğer peygamber olarak onu taklit edemeyeceksek?

Biz Abdullah oğlu Muhammed aleyhisselatu vesselamın örnekliliğine iman ediyoruz. Çünkü Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de, "لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ" "Allah'ın Resûlü sizin için güzel bir örnektir." buyuruyor. Bu örneklilik peygamberliğinde midir; yani biz 'ona Cebrail geldi, bize de gelir' mi diyeceğiz? Onu örnek alıp miraca mı çıkacağız? Onu örnek alıp insanlara 'size Allah adına şunları söylüyorum' mu diyeceğiz?

Bu çok önemli bir noktadır.

Öyleyse onun neyi bize örnek olarak gösterilmiştir? İki yönü:

-İnsan olarak en iyi insan odur. Öyleyse biz insanlığımızı Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme göre kopyalamak zorundayız.

-Allah'a kulluğu (ibadet) en iyi yapan odur. Öyleyse kulluğumuzu ve Müslümanca yaşayışımızı ona uydurmak zorundayız.

Bundan anlaşılıyor ki 'örneğimiz Resûlullah'tır' dediğimizde insanlıkta ve Müslümanlıkta örneğimizdir demek istiyoruz. Binaenaleyh, bugün yaşayan ve kıyamete kadar yaşayacak bütün Müslümanlar, insanlıklarını ve Müslümanlıklarını Muhammed aleyhissalatu vesselama benzetmek zorundadırlar. İnsanlık ve Müslümanlığımızda onu örnekleyemediğimiz kadar eksikiz demektir. Bu, herhangi bir şekilde lütfedip 'biz de böyle yapalım' diyeceğimiz bir şey değil; Allah'ın emridir.

Dolayısıyla uçuk ve hayalî bir şeyden söz etmiyoruz. Allah bize 'peygamberliğiniz ona benzeyecek' diye buyursaydı bu uçuk bir şey olurdu, çünkü ortada peygamberlik yok, peygamber geldi ve bize Allah'ın talimatlarını öğretilip gitti. Biz bugün bir daha peygamberlik iddiasında bulunamayız ama insan olarak kıyamete kadar varız.

Demek ki Peygamber'imiz aleyhisselam bizim örneğimizdir. Örneğimiz ise biz ona benzeyebildiğimiz kadar insan ve benzeyebildiğimiz kadar Müslüman olmak gerçeğiyle karşı karşıyayızdır. Herhangi bir Müslüman, kıyamet günü cennete aday olarak dirilmek istiyorsa çok net şekilde 'ben ve Peygamberim' diye kendini sürekli tartmalıdır.

Kendini böyle tartmayan ve yaşadığı şartlara göre Müslümanlık oluşturan bir insan, Allah'ı razı edemez. İnsanlığımızı Batı kültürüne göre ayarladığımız zaman Peygamber'imizden koparız. Peygamber'inden kopan da Allah'tan uzak kalır. Eğer lanet olası, çökesi Batı kültüründe 18 yaşından sonra babayla evlat eşit ise ve bizim Peygamber'imiz de babasından şikâyet eden çocuğa "sen ve malın, her şeyinle babanın sin zaten" buyurduysa bizde insanlık karakteri hiçbir zaman için 60 yaşında baba ile 20 yaşında evladı denk tutamaz.

Peygamber'imiz ölçülerinde evlat ve baba, yasalar ve kasalar önünde hiçbir zaman denk olamayacağına ve insanlık olarak da önümüze bu konduğuna göre biz bu ölçüyü değiştiremeyiz.

Tıpkı bunun gibi, Allah Teâlâ, eğer Peygamber'ini başka türüsünden memnun olmayacağı bir örnek olarak karşımıza çıkardıysa biz şunu anlamak zorundayız: Allah, bizim yaratıcımız olarak, onun Peygamber'ini anladığımız ve ona uyduğumuz kadar bize insan gözüyle bakıyor demektir. Becerip becermemede bazen puan düşüklüğümüz olabilir elbette. Hiçbir zaman ondan daha iyi insan ve Müslüman olamayacağız ama her hâlükârda hedef odur.

Sadece sabah namazı kılmayı ona uydurmakla yani Müslümanlığımızın ona benzemesiyle yetinmeyeceğimiz için insanlık kelimesini de vurguluyoruz. İnsanlığın olmadığı yerde hiç kimse Müslümanlığı anlayamaz, insan olduğumuz kadar Müslümanız, çünkü insan olduğumuz için Müslüman olmamız emredilmiştir. İnsanlığımızın seviyesi Medine'de kurulmuş anlayışın altına düştükten sonra 'çok iyi Müslüman' olmayı hayal bile edemeyiz.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in dünya hayatını da bu sebeple anlamak zorundayız. Biz onun yaşadığı hayatı yaşayacağız; o Mekke'deydi, biz İstanbul'da ya da Diyarbakır'da olabiliriz ama toprak aynı, gıda aynı ve aynı Âdem aleyhisselamın çocuklarıyız. Elimizin tuttukları, gözlerimizin baktıkları ve ayaklarımızın yürüklerini Resûlullah'a benzeteceğiz; yoksa hepimizin bahçesinde hurma olsun diyecek hâlimiz yok.

Bizim Peygamber'imiz bu dünyanın zahidiydi. Dünyaya tenezzülsüz biriydi. Mütevazıydı, yumuşak bir insandı, sözünde dururdu, şiddet ve zorluklar karşısında yıkılmayan bir şahsiyeti vardı, aklını en iyi kullanandı.

Buna rağmen hepimizin çok iyi bildiği hakikatler vardır: Mesela insan olması ve insanca yaşaması. Bir melek onun rızkını her gün göklerden getirmedi, bir insan olarak doğup yaşamak üzerine ne biliyorsa Resûlullah için bunlar yüzde yüz geçerliydi. Baba kaybetti, anne kaybetti, Allah en çok onu sevdiği hâlde sıradan insanların bile yaşadığından fazlasını yaşattı ona. Söze işte bu yüzden gerek yok.

Bugün dünya Müslümanları olarak sayılamayacak yoğunlukta sorun ve meşakkat altındayız. O kadar ki acaba yeni nesiller bu meşakkatlerden ürküp İslam'dan soğurlar mı diye de korkuyoruz. Her bombalanan yer Müslümanlar'a ait, kıtlık ve fakirlik Müslümanlar'ın topraklarında, siyasî çalkantılar Müslümanlar'ın topraklarında, bölünmüş vatanlar Müslümanlar'ın, camilerini bile bombalayan Müslümanlar var... bu gördüğümüz kahredici görüntü, gelecek kuşaklarımızın 'bu İslam huzurlu bir din değil' demesine sebep olur mu diye ürküyoruz. Haklıız da.

Bu görüntü hiç hoş bir görüntü değil. Allah bize cennetini verdiği için dünyada hiç huzurumuz olmayacak mı diye sorgulama yapıyor insanlar.

Aziz kardeşlerim,

Burada durmak zorundayız.

Biz Peygamber Efendimiz'in örneğimiz olduğunu söyledik. Onun onca değerine, Allah katındaki erişilemezliğine rağmen bizim bin dört yüz küsur sene sonra geldiğimiz bu dünyada herhangi birimizin yaşadığından daha rahat, huzurlu ve ahenkli bir hayat mı yaşamıştı? Madem Allah onu bize örneğimiz olarak sunmuştu; Ramazan orucunda, sabah namazında örnek gördüğümüz Resûlullah aleyhisselamın 63 yıllık hayatını nasıl yaşadığını niye örnek olarak ele almıyoruz?

Yetim doğdu, annesinin onu emzirmesi mümkün olmadı, 150 kilometre mesafede bir yere süt emmeye gitti, on yaşına gelmeden annesini kaybetti, onu himaye eden dedesini, ardından amcasını kaybetti. 58 yaşına kadar sıcak bir çorbayla karnını hiç doyuramadı. Ömrünün son üç-dört senesinde sıcak bir çorba gördü; ama sadece çorba, pırzola yine yok!

Bugün bizim 'çok sıkıntı çekiyoruz' dediğimiz hayatı orijinal sıkıntılarıyla yaşadı. Bugün bizim Halep'imiz kuşatma altında; o üç yıl boyunca ağaç kabuklarını gıda niyetine kullanacağı kadar yoğun bir kuşatma altında kalmıştı. Bizim Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem, eşi ve çocuklarıyla üç gün üst üste huzurlu bir zaman mı yaşadı ki peygamberinin üç gün üst üste huzurlu yaşayamadığı bir dünyada Müslümanlar yüzde yüz huzurlu olmayı hak ettiklerini zannediversinler?

Söze hiç gerek yok.

Peygamber'imizin hayatı ortadadır. Allah, bizim 100 metre kare dairemiz olsun istediğimiz dünyanın tamamını onun ayaklarının altına sermeyi teklif etmişti. Dünya, ayaklarının altına serilesi bir dünya olduğu hâlde, huzur diyarının cennet olduğunu bildiğinden bunu Allah'tan istemedi. Bela da istemedi, ayaklarının altına serilmiş bir dünya da istemedi; kaderine razı oldu.

Çok iyi bildiğimiz gerçekler olduğundan sadece başlıklar hâline hatırlayalım:

Evvela peygamberlik, masa başında oturup gelen dosyaları imzalamak ve cuma günleri hutbe okumak, belli gecelerde de kandil konuşması yapmaktan ibaret bir yük değildi onun için. Tam anlamıyla Cebrail aleyhisselamın onu sıkıştırıp bunalttığı, sıtma geçirir gibi bir hâle hanımının yanına koştuğu ağır bir yükü vahiy. Cebrail aleyhisselam ona her ayet getirdiğinde -ki binlerce defa geldi- Efendimiz aleyhisselam sırlı sıklam oldu. Bir defasında ayağı, oturdukları pozisyon gereği başka bir sahabinin ayağı üzerindeydi; o sahabe diyor ki: "Ayağımın üstüne sanki bir ara kaya parçası konmuş gibiydi, ayağım koptu zannettim. Ne olduğunu da anlayamadım. Sonra baktım ki aleyhisselatu vesselamın alnından terler boşalıyor. Meğer o esnada vahiy geliyormuş."

Binlerce kere bu şekilde vahiy geldi, o da vahyi bize aktardı. Peygamberlik görevi dediğimiz şey, sonra emekli olacağı bir hocalık değildi.

Çocuk eğitmek zorumuza gidiyor, imam-hatibe gönderdik ama hâlâ düzelmedi diyoruz, Kur'an kursuna gönderdik ama yine de şöyle diyoruz... kaç çocuk büyüttün beyefendi? 23 senede 120 bin

cahiliye kafalı, kendi çocuğunu gömecek ve alkol kullanacak, cinayet işleyecek kadar kaba saba insandan 120 bin Allah dostu yetiştirdi. Peygamberlik kolay bir görev değildi.

Onun ümmetinin ve Kur'an'ının hocası olanlar bunu unutmamalıdır.

Beş çocuk yetiştirmek saçımızı ağartıp kamburumuzu çıkarıyor. Senin doğurduğun çocuk değil mi bu? Bir günlük olduğundan itibaren senin kucağında değil mi? O ise -sallallahu aleyhi ve sellem- otuz yaşına kadar şarap tüketmiş, onlarca insan öldürmekte sakınca görmemiş adamlarla uğraştı. Onlarla yaptığı çalışmalardan sonuç gördü.

İkinci bir husus: Peygamber Efendimiz aleyhisselam, asgarî ücretle çalışan bir memur da değildi. Asgarî ücreti bırak, asgarî yetecek bir lokması dahi olmadı bu dünyada. Açlık ve fakirlik, onun hayatında yüzde yüz olarak var. Sahih hadis-i şeriflerden öğreniyoruz ki açlıktan birbirine yapışıp boşluk meydana getiren midesi dolayısıyla ayakta durabilmek için karnına taş bağlamıştı. Bunu neye benzetebiliriz ki?

Tuttuğu ağacın meyve verdiği bir yerde de yaşayamamış. Hâlâ dünyanın klimasız yaşanamaz, ancak taşıma suyla hayatın sürdürülebildiği topraklarında yaşadı. Gün ortasında yere basarsan ayak derinin soyulacağı kadar sıcak bir yerde yaşadı.

Peygamberlik yükü, fakr-ı zaruret, coğrafî şartlar ve başka bir sürü sıkıntının yanında bari hanımı ölmeseydi, bari yedi çocuğundan altısını kendi elleriyle gömmeseydi sağlığında... kaç torununu ve hanımını gömdü... bir insanın dayanabilmesi çok zor fiilî acıların tamamını yaşadı.

Hayatımız onun hayatına; sabırda, tahammülde, yılmamakta, direnmekte benzemelidir. Halep kuşatılsa da yakılsa da hicret etmek zorunda kalsak da biz, üç yıl kuşatma altında kalan ve ağaç kabuğu yiyerek yaşamaya mecbur bırakılan Muhammed aleyhisselama ve ashabına iman etmiş insanlarız. Onun sakalı da namazı da bize örnektir, kendi elleriyle gömdüğü altı çocuğu sebebiyle gösterdiği sabrı da örneğimizdir.

Burada hiçbir söze gerek yok.

Sadece Ramazan'da tuttuğu orucu örnek alır da o orucu tuttuğu coğrafyanın şartlarını örnek almazsak, "bu sene havalar çok sıcak, bizim çocuğun da üniversite imtihanları var, oruç tutmasa olur mu?" diyebilen, cılız ve imanı pamuk ipliğiyle bağlı Müslüman oluruz.

Filan hoca filan hocayla kavga etmiş, hocalar niye rahat durmuyor diyoruz ya, bunun için de Peygamber'imize dönmeliyiz. Biliyoruz ki ona dert olanlar sadece müşrikler ve Yahudiler değildi. Kendi oluşturduğu devletin ortasında, herkesin ona 'anam-babam sana feda olsun' dediği Medine'sinde biricik hanımına en çirkin iftira edildi.

50 gün.

50 gün kendini o iftiradan aklayamadı.

50 gün!

Dağların eriyip önünde akmaya hazır olduğu, ağaçların önünde secde edebileceği şehirde biricik hanımına atılan iftirayı 50 gün aklayamadı. Babasının evine göndermek zorunda kaldı onu.

Elini kaldırıp da "ya Rab, nedir bu çektiğim" deseydi, yedi kat gök yere kadar yığılırdı herhâlde. Yıldızların tamamı "buyur ya Muhammed" derlerdi, sallallahu aleyhi ve sellem.

Ama o, mucizelerle cemaat yetiştirmek, gördüğü rüyalarla, temennileriyle devlet kurmak için gelmedi; insan olarak örneğimizdi. Bir hoca efendinin tefsir dersini yıllardır dinleyen birkaç kişinin

birbiriyle tartışması, Cebrail aleyhisselamın Kur'an'ı indirdiği Medine'de, Resûlullah aleyhisselamın gözleri önünde birbirine yumruk sallayan ashabını düşündüğümüzde daha manidar oluyor.

Filan vakıftakiler ikiye bölünmüş, bir caminin imamıyla müezzini senelerdir konuşmuyormuş... Söze ne gerek var? Rabbimiz bizi göklerde, bulutlar üstünde bir din yaşamak için göndermedi. Bu coğrafyada ve bu insan genleriyle Müslümanlık yaşamak zorundayız. Bizim şehirlerimiz kuşatılır, bizde kavgalar-gürültüler olur çünkü insanız biz. Hıristiyanlıkta olduğu gibi kiliseye vergini ödedikten sonra cennette seni melekler bekliyor gibi palavralar yüzünden bölünmüş değiliz.

Bunları niye kapatalım ve konuşmayalım ki? Bunları bize Kur'an hatırlatıyor üstelik.

İnsanın başına neler gelebileceğini, yıllarca insanların içinde durmuş insan bir peygamber bizzat göstermiştir. İşte örnek budur. Arkasında sabah namazı kıldılar, kim bilir o namazda gözyaşları akıtmışlardır, yanında ayaklarının üstüne yumuşacık basmışlardır; ama namazdan sonra terliklerini çıkarıp birbirlerine de vurdular. O namaz da Müslümanlıktı, kavga da. Bir farkla: "Allah'tan korkun" sözüyle birlikte hepsi kanatlarını indiriyorlardı.

Bir tarikattan ders alanlar, bir hoca efendiden ders alanlar, bir hadis-fıkıh halkasına katılanlar dünyada rahatlığın garanti, cennetin de elde keklik olduğunu zannediyorlar. Bundan Allah için vazgeçelim. Müslümanlığımız kuvvetlendikçe imtihanımız da artacaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zirvelerin zirvesinde biri olduğu için, hiçbir insanın çekmediğini çekti. O doğmadan, anne karnındayken çilesi başlamıştı.

Biz zannederiz ki "filan adam kanserden ölmüş, onun hayatı da kötüydü zaten, daha dünyadayken başladı Allah azap etmeye..." Peki, Peygamber'i ne yapacağız? On üç gün nefes alamadı hastalıktan? Herkesten fazla eziyet çekti?

Çünkü insan olarak miraca çıkabilirsen, bunun bu dünyada bir bedeli vardır.

Neden Halep'ten Bağdat'a, Diyarbakır'dan İstanbul'a kadar bütün dünya Müslümanları darboğaz edilmiş ve ölümlerle burun buruna getirilmiştir? Vallahi haktır bu, tam yerli yerindedir! Yüz sene önce Haçlı ruhu Müslümanlar'ın işini bitirdiğini hesapladı da aradan yüz sene geçmeden zulüm ve kanla imha edilmiş topraklardan Kur'an yeniden ayağa kalkıyor ve hayat kitabı olması için büyük bir mücadele başlatıldığını anlar, internetin ve medyanın onca bataklığına rağmen gencecik kızlar Aişe analarına benzemek için yarışıyorlar diye görürsen elbette bütün coğrafyanı sana zehir etmek için çırpınacaktır şeytan.

İslam yüceldikçe, Kur'an hayat kitabı olarak canlandıkça tıpkı Resûlullah aleyhisselam Medine'de devletini kurduktan sonra Aişe'sine iftira etmekten başka çare bulamadığı için İblis, onu can damarından kuşatmaya kalktığı gibi hâlâ fıkıhın ve tefsirin merkezi olan Halep kuşatılmayacak da ne olacaktı?

Biz menkıbelerle, sanal âlemde oluşturulmuş çizgi filmlerle İslam istemiyoruz. Çok güzel bir düğün yaptık, düğünümüzde dualar edildi diye ebedî mutluluk yakaladığımızı mı zannedeceğiz biz? Nikâhını Resûlullah'ın kıydığı kadın, çok geçmeden yine Resûlullah'ın huzuruna boşanmak için gelmişti, Efendimiz "etme eyleme..." diye dil döküyordu ki bizzat Allah Teâlâ, o yuvanın yıkılacağını, Peygamber'in boşuna uğraştığını buyurdu Ahzap suresinde.

Gerçekçi olmak zorundayız. Edebiyata gerek yok, hayallerle yaşayamayız.

Allah'ın bize vaadi, "siz dinime girin, ben İblis'in gırtlığını sıkırım" değildir ki. Bize dinine girmemizi ve kalite ispatı için İblis'le uğraşmamızı buyurmuştur. Takva arttıkça İblis'in de seviyesi artar. Senin kızın örtününce İblis'in görevli sayısı artacak. Sen sabah namazına zor kalkıyorken İblis sana iki saat mesai ayırıyordu, ailece teheccüde kalkmaya başladınız; öyleyse size beş saat mesai ayıracak. Sen teheccüde

başlamışsan bu sefer çocuğunla uğraşacak, gündüz kafan çocuğunla meşgul olsun ki gece teheccüde kalkma diye.

Eğer senin örneğin Muhammed aleyhisselam ise, İblis ayarlarını yükselttikçe sabrın artmalıdır.

Resûlullah aleyhisselam da yaşlandı. 60 yaşından sonraki günlerinde vücudunda yaşlılık emareleri belirginleşti. Secdeden kalktıktan sonra çömelmek ve dinlenmek zorunda kaldı. Çünkü insandı.

Onun kıldığı namazı desek ki o esnada yüz milyar melek izliyordu, bu sayı eksiktir. Gökler yere kadar eğilmiş hâlde onun namazını seyrediyordu ve o seyir o gökler için bir şerefti. Efendimiz ise yaşlandığı için secdeden birden kalkamıyordu, çömelerek kalkabiliyordu. Yaşlılık onun da belini büktü ama melekler toplanıp 'biz kaldıralım onu secdeden' demediler. Öyle olsaydı Allah bir meleği peygamber gönderirdi.

Onun bulunduğu Medine'de kaç defa deprem oldu. Altı katlı koca dağlarda oturmadıkları için evleri yıkılmadı, o kadar. Bindiği atından düştü ve sağ ayağı incindi, günlerce dinlendi. Miraçtan düşmeden inen peygamber, bir attan düştü ve ayağı incindi.

Ukbe bin ebi Muid denen adam, Efendimiz aleyhisselam Kâbe'nin dibinde namaz kılarken gelip mübarek bedenini sıktı, sıktı ve Resûlullah aleyhisselam nefessiz kalıp düşüverdi. Ebu Bekir radiyallahu anh koşup geldi ve "Allah demekten başka kabahati olmayan birine bunu niye yapıyorsunuz!" dedi. Ama o ayağa kalktı ve elini boğazından geçirip "ben bugün için de geldim, haberiniz olsun" diye boyunlarının vurulacağını haber verdi. Ebu Cehil hemen 'insan hakları'nı hatırlatıp "Muhammed, sen saygın biriydin, böyle kaba konuşmazdın" dedi.

Bunları benim canım Peygamber'im yaşadı. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Biz sadece iftarda hurmayla orucunu açıyordu diye anıp gerisini bırakacak mıyız? Onun her hâli örnek değil mi bize?

Bugün bir pikniğe gitsek, elimizi yanlışlıkla bir böcek ısırsa dünya yıkılsın istiyoruz. Bir akrep, kâinatın efendisini sokmuştu. Söze gerek yok. Bu kadar. Yürürken bir dikene eli takıldı ve kanadı, dönüp eline doğru, "Allah yolunda yürürken nesin sen ey parmak" dedi ve devam etti. Söze gerek yok. Miğferi kırıldı, kırılan parça yanağına battı hatta öyle bir battı ki içerideki dişini kırdı. Kâinatın efendisi olduğu hâlde. Söze gerek yok.

Bu manzaradan hepimiz ders çıkaracağız. Ailemiz için ders çıkaracağız, işte ailesi. Ekonomimiz için ders çıkaracağız, işte ekonomisi.

Kardeşlerim,

Hepimize ibret olması için bir hadis-i şerifi nakledeceğim. Zannediyorum ki ders olarak hepimiz için yeter.

Peygamber Efendimiz'i doğuran kadın, Âmine, ondan daha şanslı kim olabilir bu dünyada? Ama bakınız Ebu Hureyre ne diyor: "Bir gün yolculuk esnasında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem arkadaşlarıyla beraber, annesinin kabrine yakın bir yerden (Ebva köyü) geçtiler. Kabrin yanına geldi ve ağlamaya başladı. O ağlayınca ashâbı da ağladılar..."

Bir insan, annesinin mezarında, ölümünden 60 yıl sonra ağlıyor. Ama konu bu değil. Bize Allah'ın örnek olarak gösterdiği Peygamber'in ağlama gerekçesine bakınız, hadis devam ediyor: "Buyurdu ki: Rabbimden annemin kabrini ziyaret etmek için izin istedim, izin verdi. Annemi affetmesi için dua etmeye izin istedim, buna izin vermedi."

Meğer bunun için ağlıyormuş.

Bakınız, “annemi affet ya Rabbi” demek için izin istiyor, izin verilmiyor. Anne ve baba olmayanlar, insan kendisi anne veya baba olmadıkça bu sözü anlayamaz. Anelik ve babalık hissiyatını yaşamış bir Müslüman, bir çocuğa kendi annesi için dua edemeyeceğini söylemenin nasıl bir acı olduğunu takdir edebilirler.

Kâinatın efendisi olduğun hâlde bu muameleyi görmek!

Efendimiz aleyhisselam vefat ettiğinde sakalında 30-40 tel kadar beyaz vardı. Bir sahabi günün birinde Efendimiz aleyhisselama gelip “ya Resûlallah, sakal-ı şerifinizde beyazlar görmeye başladım” demiş. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, “Hud suresi ineli beri bu hâle geldim” diye cevaplamış. Hud suresinde Peygamber aleyhisselama hitaben geçen tavizsiz yaşama emrinden etkilenmiş ve sakalları beyazlamış.

Ve biz bu dünyada yaşıyoruz, şu olay niye oldu, bu olay niye olmadı diyebiliyoruz... Bütün Müslümanlar olarak toplansak; namazlarımız, oruçlarımız, haclarımız, sadaklarımız... her şeyimizi toplasak nesi ederiz Resûlullah’ın? Nesine denk oluruz? İmanımızın varlık sebebi o bir defa. Bu gerçeklerin ve örneğinin bir gün bize sorulacağını tefekkür etmiyoruz.

Korkarım ki bir grup bir mümin çıkar, bütün bunların uyduruk ve kaçık şeyler olduğunu iddia eder. Öyleyse Kur’an ne anlatıyor bize?

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.